

non possunt. Præter Definitiones quibusdam ambiguis vocibus in Critices usu passim obviis, uniuscujusque arbitrato impositas, perspicuum erit, veros errorum fontes, e quibus adhuc non emerit prorsus, ab Doëtoribus artis erupisse. Nonne ad ipsos attinebat statuere, quatenus in Scriptorum testimoniis progredi debeat autoritas, tum quæ a germanis eorum libris mutuatur, tum quæ ab iis, qui falso ipsis tribuuntur? quando plus deferendum sit autoritati, quam conjecturæ, quando vero huic plus quam illi? quonam pacto Autores Ecclesiastici inter se conciliari queant, ubi videntur discrepare? Qui memorem responsa dictis Patrum per Criticos perperam reddita, circuitiones & anfractus ad ea extenuanda adhibitos; sensa ipsis injuste afficta; eorum textus in pravos usus detortos? Nonne tandem ipsorum erat, nos instituere, quænam in conjecturis desiderentur, ut probabiles sint, quive eas integrè conjiciendi modus? His omnibus manifesto convincitur, in Critices operibus vitia animadverti, & notari; quæ quidem per totum licet volumen diffusa sint, visum tamen est ea in quadam Septimæ Dissertationis parte collecta seponere; ut uno veluti aspectu universa circumspiciantur. Verum satis nequaquam est, Critices errata palam fecisse, atque eorum nos causas persecutos fuisse: operæ pretium esset, in id conniti, ut tot ejus incommodis aliqua ratione provideremus. Quo in munere illius equidem Regulas & Usus absolute corrigendos non suscipio; contentus plane generales vias tradidisse, quarum ductu facultas hæc tutior, ejus præscripta minus incerta, Usus æquabilior, atque argumenta solidiora redderentur. Occurrent pariter nonnulla principia ad Historiam Ecclesiasticam illustrandam, ad lites non paucas dirimendas, ad diversas de compluribus factis opiniones componendas utilissima.

Nulla ferme alia fundamenta posuit Critice præter Autoritatem & Conjecturam: at hæc duo capita probationes aliquando suppeditare nequeunt in quædam facta, præsertim testibus minime munita. Abs re itaque non esset, duobus istis principiis alia duo, quæ unum reipsa sunt, adjungere. Traditionem scilicet, & Testimonium Ecclesiæ. Nomine autem Traditionis eas haud intelligo populares & futiles, quæ plerumque commentitiæ sunt, aut certe dubiæ semper fidei; sed Traditionem rationi consentaneam, iisque conditionibus præditam, per quas *CRITICÆ TRADITIONIS* vocabulum ipsi congruat. Cumque similiter inter Critices principia Ecclesiæ testimonium refero, non hic accipias velim Ecclesiam, Fidei dogmata declarantem, sed enarrantem nobis historica tantummodo facta, eaque præcipue, quæ qualitatibus afficiuntur, *Critica & prudenti Traditioni* necessarii.

Novorum Principiorum necessitate extra aleam posita, generales regulas exhibeo, 1. ut cognoscamus, quantum autoritatis tribui possimus Scriptorum testimonio, tum quoad fontes, unde facta duxerunt, tum quoad alios Autores, aut ipsorum proprias affectiones; 2. ut enucleentur ea, quæ conjecturam credibilem efficere possunt, æque ac probationes ab aliis conjectu-